

Lauri:

”Olen aina kämpillä. Kampuksella en ole käynyt kahteen ja puoleen kuukauteen. Viime viikolla tuli kirje jossa uhkailtiin opintotuen lakkautuksella jos en selvitä sitä ja tätä. Myös opintoneuvoja jätti kännykkään viestin. En jaksakaan edes ajatella koko asiaa.

Kaupassa käyn nopeasti, ennen sulkemisaikaa. Jos paikalla on liikaa muita asiakkaita ja valot tuntuvat liian kirkkailta niin käteni hikoavat ja happi tuntuu loppuvan. Silloin jätän korin keskelle ostoskäytävää ja liukenen ulos nopeasti.

En kestä jos ihmiset näkevät kuinka paniikki ottaa minusta vallan.

Minulla on tietokone. Netissä pelaan pelejä, lataan leffoja ja chattaan.

Chattaillessä käyn monilla foorumeilla ja esitän yleensä jotakuta toista. Eri vaihtoehtoja minulla on useita.

Yleensä olen mieluiten vaalea ja hoikka nuori tyttö ja silloin provosoin vanhempia miehiä.

Kun ne alkavat käydä kuumana ja ehdottelevat kaikenlaista runkkaan nopeasti ja kirjaudun ulos.

Äiti soittelee silloin tällöin ja kyselee kuulumiset. Kerron kaiken olevan hyvin ja opintojen sujuvan.

Äiti asuu kaukana pohjoisessa eikä ole koskaan käynyt opiskelukaupungissani. Jouluna ja kesäisin käyn kotona ja silloin katsomme äidin kanssa telkkaria.

Siskon kanssa en ole puhunut varmaan puoleen vuoteen.

Ystäviä minulla ei ole.

En tiedä milloin asiat alkoivat lopulta mennä tälläisiksi.

Yhtenä päivänä tammikuussa kun tulin kampukselta näin vanhan miehen makaamassa meidän rappukäytävässä. Se oli kuollut, tiesin sen heti. Menin sisään kämpille ja kuulostelin.

Myöhemmin katsoin ovisilmästä kun ambulanssimiehet hakivat sen pois.

Sen illan tuijotin ikkunasta viereisen kerrostalon seinää ja tajusin ettei meillä ihmisillä ole tässä maailmassa mitään jakoa.

Yritin nukkua ja kuvittelin itseni vanhaksi valtiaaksi kaukaiseen galaksiin. Aamulla herätessäni en tuntenut pienintäkään halua nousta sängystä ja kohdata elämää.”